

Sygn. akt III Ca 203/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Hadryś (spr.)

Sędzia SO Barbara Braziewicz

Sędzia SO Andrzej Dyrda

Protokolant Justyna Chojecka

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa A. R.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 21 listopada 2013 r., sygn. akt I C 652/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Andrzej Dyrda SSO Krystyna Hadryś SSO Barbara Braziewicz

Sygn. akt III Ca 203/14

UZASADNIENIE

A. R., wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) SA w W. kwoty 33.011,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi za okres od dnia 23 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż dochodzona przez nią kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie jej pojazdu, na podstawie zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia autocasco. W toku postępowania likwidacyjnego wypłacono powódce jedynie 54.600 zł albowiem pozwany zaniżył wartość samochodu. A. R. zleciła wykonanie prywatnej wyceny z której wynika, że uzasadnione koszty naprawy jej pojazdu wyniosą 87.611,14 zł brutto.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy w Gliwicach zaskarżonym wyrokiem zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. R. kwotę 33.011,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23.01.2012 r. do dnia zapłaty; zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.768 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania; nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu

Rejonowego w Gliwicach kwotę 260,96 zł tytułem zwrotu części kosztów opinii biegłego wyłożonych tymczasowo z sum budżetowych.

Sąd Rejonowy ustalił, że A. R. jako właściciel samochodu osobowego marki T. o numerze rejestracyjnym (...) F zawarła z agentem ubezpieczeniowym I. K., działającą na rzecz pozwanego, umowę ubezpieczenia na okres od 8 lutego 2011r. do 7 lutego 2012 r. co zostało potwierdzone polisą numer (...), obejmującą ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, ubezpieczenie autocasco, ubezpieczenie następstw nieszczęśliwych wypadków oraz ubezpieczenie assistance. W zakresie ubezpieczenia autocasco, strony umówiły się na sumę ubezpieczenia w kwocie 179.000 zł oraz na zastosowanie w treści umowy postanowień klauzuli numer 32 wyrażającej zasadę niezmienności wartości pojazdu i braku redukcji sumy ubezpieczenia przez cały okres trwania ubezpieczenia.

W dniu 20 grudnia 2011 r. samochód powódki uległ uszkodzeniu i w tym samym dniu powódka zgłosiła szkodę. Pozwany rozliczył szkodę jako całkowitą ponieważ przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed wypadku było ekonomicznie nieuzasadnione. Zdaniem pozwanego wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym wynosiła 101.700 zł, natomiast w stanie uszkodzonym 47.100 zł, tak więc wysokość należnego powódce odszkodowania wyniosła 54.600 zł. Zgodnie z kalkulacją sporządzona na zlecenie powódki naprawa pojazdu powinna wynieść 87.611,14 zł brutto. W dniu 30 maja 2012 r powódka naprawiła uszkodzony pojazd za kwotę 90.683,63 zł brutto. Pismem procesowym z dnia 11 grudnia 2012 r powódka, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, rozszerzyła pierwotne żądanie pozwu o 3.072,49 zł.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie. Przy zawieraniu umowy ubezpieczenia autocasco strony umówiły się, że wartość pojazdu określona dla celów umowy na kwotę 179.000 zł nie ulegnie zmianie w całym okresie ubezpieczenia, umowa ta wiązała strony a uchylenie się od skutków prawnych jej zawarcia możliwe byłoby w przypadku zaistnienia wady oświadczenia woli co w żaden sposób nie zostało wykazane. Niezasadnym jest zarzut strony pozwanej o wprowadzeniu przez powódkę agenta ubezpieczeniowego w błąd co do wyposażenia pojazdu, albowiem to na agencie ubezpieczeniowym, a w dalszej kolejności na pozwanej ciążył obowiązek weryfikacji danych. Pozwany zakwalifikował szkodę jako całkowitą. Szkoda całkowita wystąpiłaby wówczas, gdyby koszt naprawy przekroczył 70 % wartości pojazdu natomiast jeżeli koszt naprawy jest niższy mamy do czynienia ze szkodą częściową a wysokość odszkodowania jest wówczas równa kosztom naprawy pojazdu. Biegły wyliczył koszt naprawy na kwotę 98.679,21, faktyczny koszt wyniósł 90.683,63 zł a 70% wartości pojazdu daje kwotę $179.000 \times 70\% = 125.300$ zł. Koszt naprawy nie przekroczył 70% wartości pojazdu. Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że skoro pozwany wypłacił powódce 54.600 zł to należy jej się jeszcze 36.083,63 zł z tym, że przez przeoczenie w orzeczeniu kończącym postępowanie nie uwzględniono kwoty, o którą w toku procesu strona powodowa rozszerzyła swoje powództwo. W związku z faktem, iż w przepisany terminie powódka nie wniosła o uzupełnienie orzeczenia, nie ma przeszkód aby dochodziła zapłaty kwoty przekraczającej roszczenie zasądzone w odrębnym postępowaniu. Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 33.011,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2012 r. O odsetkach, orzeczono na podstawie art. 481 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, a o kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Rozstrzygnięcie to w całości zaskarżył pozwany, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 824§ 1 k.c. poprzez uznanie, iż suma ubezpieczeniowa jest równa rzeczywistej wartości pojazdu, a nie stanowi górnej granicy odpowiedzialności ubezpieczyciela, co doprowadziło do naruszenia § 4 pkt.14 OWU AC poprzez przyjęcie niewłaściwej metody likwidacji szkody polegającej na przyznaniu powódce pełnych kosztów naprawy pojazdu oraz art. 824§ 1 k.c. poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty wyższej od poniesionej przez nią szkody.

Domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu celem przeprowadzenia dowodu opinii biegłego na okoliczność ustalenia rzeczywistej wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym i obciążenie powódki kosztami postępowania apelacyjnego przy uwzględnieniu kosztów zastępstwa procesowego, względnie zmiany zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie

powództwa w całości i obciążenie powódki kosztami postępowania przez sądami obu instancji, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje.

Apelacja pozwanego nie mogła odnieść skutku.

Sąd I instancji zastosował prawidłową podstawę prawną rozstrzygnięcia, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Dokonane ustalenia faktyczne zakresie ustalonym przez Sąd Rejonowy składające się na podstawę rozstrzygnięcia są prawidłowe, znajdują swoją podstawę w zgromadzonym materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i spójny.

Dlatego też ustalenia faktyczne Sądu I instancji, Sąd Odwoławczy przyjął w całości jako własne.

Ocena prawna ustalonego stanu faktycznego dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa i okoliczności podniesione przez skarżącego w apelacji, oceny tej nie niweczą.

Nie uwzględnienie nie zasługuje podniesiony przez pozwanego zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 824 k.c. w związku z OWU, albowiem stanowi on swoistą polemikę z ustaleniami faktycznymi Sądu pierwszej instancji, polegają na przedstawieniu przez pozwanego stanowiska, jakie było prezentowane przez tę stronę procesową w toku postępowania przed Sądem Rejonowym, iż pomimo zawarcia przez strony umowy cywilnoprawnej w ramach zasady swobody umów, należałoby zastosować inne kryterium oceny tej umowy niż przewidziane w przepisach Kodeksu cywilnego. Podkreślenia wymaga, iż stanowisko skarżącego nie przedstawia żadnych argumentów, które mogły zakwestionować prawidłowość ustaleń faktycznych lub zaprzeczyć uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy trafnie ustalił, że pozwany podczas całego procesu nie wykazał żadnej przesłanki uchylenia się od postanowień umowy gwarantującej niezmiennosc zaakceptowanej przez pozwanego wartości pojazdu w okresie ubezpieczenia.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących wprowadzenia w błąd strony pozwanej przez powódkę, wskazać należy, iż zgodnie z poglądem obowiązującym w doktrynie, błąd oznacza mylne wyobrażenie o istniejącym stanie rzeczy lub mylne wyobrażenie o treści złożonego oświadczenia woli. Błąd może dotyczyć faktu lub prawa (np. kwalifikacji czynności prawnej). Możliwość uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli zachodzi nie tylko wtedy, gdy błąd dotyczy okoliczności faktycznych, ale także wówczas, gdy dotyczy okoliczności prawnych, przy czym musi on być istotny i odnosić się do treści oświadczenia woli. Sąd Odwoławczy uznał, że zarówno w postępowaniu przed Sądem pierwszej jak i drugiej instancji, pozwany nie wykazał na czym polegać miałyby przyjęcie po jego stronie błędu w związku z działaniem lub zaniechaniem strony powodowej. Powódka stawiała się u pozwanego jako ubezpieczyciela, będącego podmiotem profesjonalnym, wnioskuje o zawarcie umowy ubezpieczenia pojazdu, a strona pozwana oceniła ten wniosek, ustaliła samodzielnie wartość pojazdu i sporządziła treść oraz podpisała umowę ubezpieczenia, wskazując wartość sumy ubezpieczenia, warunki obowiązujące strony umowy, jak i wysokość składki. Wobec tego należy uznać, że umowa ta została skutecznie zawarta. Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, iż strona pozwana nie wykazała uzasadnionych przesłanek z art. 84 k.c. Jak bowiem wynika z ustaleń niekwestionowanych przez stronę pozwaną, powódka przedstawiła pełną dokumentację wymaganą do zawarcia umowy ubezpieczenia, przedstawiła do oględzin także pojazd będący przedmiotem ubezpieczenia i nie zgłaszała żadnych odmiennych od ustaleń przedstawiciela ubezpieczyciela okoliczności, które powinny znaleźć podstawę w umowie jako zapewnienie przez stronę powodową złożone wbrew dokumentacji i dokonany oględzinom. Ponadto wartość pojazdu w celu określenia sumy ubezpieczeniowej ustalił w umowie pozwany jako ubezpieczyciel, dysponujący stosowną wiedzą przy pomocy specjalistycznych programów do wyliczeń i błędne ustalenie wartości pojazdu przez profesjonalny podmiot będący ubezpieczycielem, nie może obciążać powódkę. Także ustalone umownie warunki umowne odnoszące się do niezmienności wartości ubezpieczonego pojazdu przez cały okres ubezpieczenia, zostały zgodnie ustalone przez

strony. Skarżący bowiem w żadnym zakresie nie wykazał, by warunki te narzucone zostały przez powódkę w trybie wyłączającym swobodną decyzję pozwanego co do kształtu i zakresu umowy ubezpieczenia.

Reasumując, z uwagi na powyższe argumenty, Sąd Okręgowy na zasadzie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego, uznając ją za bezzasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na mocy art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 k.p.c. w związku z § 6 pkt. 5 i § 13 ust.1 pkt.1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd, obciążając pozwanego jako stronę przegrywającą sprawę w całości kosztami postępowania.

SSO Andrzej Dyrda SSO Krystyna Hadryś SSO Barbara Braziewicz